

5 Σεπτεμβρίου 2014

Μάθε να περιμένεις

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Είδες τι μού'πες;

“Θέλω ν’ αλλάξει το παιδί μου.

Να το δω, κι ας πεθάνω”.

Δεν ξέρω αν θα το δεις αλλαγμένο πριν πεθάνεις.

Μπορεί να το δεις αφού πεθάνεις.

Μπορεί ο Θεός να θέλει να κάνεις τόση υπομονή, που να μην προλάβεις να το δεις αλλαγμένο όπως το θες εσύ. Αλλά θα το δει ο Κύριος και θα το δεις κι εσύ από κει που θα ‘σαι, στην αιώνια ζωή. Θέλει όμως πολλή υπομονή.

Να περιμένεις την απάντηση στην προσευχή που μόλις χθες έκανες.

Έκανες χθες προσευχή;

Θα περιμένεις.

Πότε;

Μην ανησυχείς.

Όταν το βέλος της προσευχής σου φτάσει την καρδιά τού Θεού και την τρυπήσει και τη ματώσει από αγάπη, τότε θα δεις το αποτέλεσμα.

Πότε έριξες το βέλος τής προσευχής;

Χτες; Τότε περίμενε. Ταξιδεύει.

Καμιά προσευχή δεν πάει χαμένη.

Καμιά προσευχή δεν μένει αναπάντητη.

Θέλει όμως υπομονή.

Να περιμένεις.

Περιμένουν μερικοί να δουν αποτέλεσμα την ίδια ώρα. Κάνεις προσευχή τώρα, θέλεις αύριο να δεις αποτέλεσμα. Μπορεί να γίνει κι αυτό. Αλλά όταν πιάσεις το κομποσκοίνι στο χέρι σου μην περιμένεις κι αμέσως τους καρπούς. Πολλοί πάνε στο άγιο Όρος μ’ ένα κομποσκοίνι στο χέρι και θέλουν να δουν το Θεό με μια αγρυπνία που θα κάνουν. Θέλουν να δουν το άκτιστο φως με μιας νύχτας προσευχή. Δεν γίνεται έτσι. Θέλει πολλή υπομονή, θέλει πολλή απαντοχή και να λες “Κύριε, όποτε θες εσύ. Εγώ θα περιμένω. Υπομένων, υπέμεινα τον Κύριον και προσέσχε μοι και εισήκουσε της δεήσεώς μου”. Με πρόσεξε ο Κύριος, με κοίταξε, με άκουσε, αλλά πρώτα πρέπει να περιμένω. Είναι ωραία να περιμένεις το Θεό και να κάνεις υπομονή στα θέματα αυτά τα θεϊκά.

Ο άγιος Αμμωνάς ξέρεις πόσο καιρό περίμενε να απαλλαγεί από το θυμό; Κάθε μέρα το ζήτηγε απ’ το Θεό. Και ξέρεις πόσο περίμενε; Οκτώ χρόνια. Όλα αυτά τα χρόνια εξακολουθούσε να θυμώνει, και πάλευε, και ξανά και ξανά, και προσευχή, και πάλι υπομονή και πάλι υπομονή. Και τον όγδοο χρόνο ήρθε ο Κύριος και τον απάλλαξε. Για σκέψου να ‘χε απελπιστεί τον έβδομο χρόνο και να ‘λεγε “Ε, δε συνεχίζω. Δε πάει άλλο αυτή η ιστορία. Ένα, δύο, τέσσερα, πέντε, έξι, επτά χρόνια υπομονή. Ε, δε βγαίνει τίποτα”. Κι όμως. Έκανε υπομονή ακόμα ένα χρόνο, έφτασε τα οκτώ και ήρθε η απαλλαγή και η λύτρωσή του. Και μετά η καρδιά του έγινε τόσο ήρεμη που δεν ξαναθύμωσε ποτέ στη ζωή του. Εσύ θυμώνεις; Θυμώνεις. Κι

εγώ θυμώνω λίγο. Όχι πάρα πολύ, αλλά θυμώνω κι εγώ. Λοιπόν θέλεις να ζήσεις κι εσύ αυτό το θαύμα; Τότε ξεκίνα από σήμερα να κάνεις προσευχή με υπομονή. Ζήτα απ' το Θεό να σου πάρει το θυμό. Ζήτα το σε κάθε θεία Λειτουργία. Και μη μου λες "Τι να πάω να κάνω στην Εκκλησία". Ε, να. Αυτό να κάνεις. Αν θυμώνεις να πηγαίνεις κάθε Κυριακή να παρακαλές το Θεό να σου πάρει το θυμό. Και μόνο γι' αυτό να πηγαίνεις Εκκλησία, έχεις σοβαρό λόγο να πηγαίνεις στο Ναό του Θεού. Και να λες "Κύριε, χάρισέ μου την πραότητα, την ηρεμία, να μην αρπάζομαι, να μη με βλέπουν τα παιδιά μου και τρέμουν, να μη με βλέπει η γυναίκα μου στο σπίτι και τη στεναχωρώ και δημιουργώ αυτό το κλίμα το βαρύ με τις φωνές, με το θυμό και τα νεύρα μου. Κύριε, πάρε μου το θυμό". Το ξέρω ότι το ζήτησες. Πόσες φορές; "Ε, πόσες φορές να το ζητήσω;". Πολλές. Οκτώ χρόνια ο άγιος Αμμωνάς. Εσύ πόσο καιρό το ζήτησες. Για πόσο καιρό είπες στον Κύριο "Απάλλαξέ με, Κύριε, απ' αυτό το πάθος". Απ' το θυμό, την οργή, την ασωτεία, η μέθη, το κάπνισμα, την κλοπή, το ψέμα, την περιέργεια. Ό,τι έχεις, ζήτα το απ' το Θεό και μετά κάνε υπομονή. Και ξέρεις γιατί να κάνεις υπομονή κι εσύ όπως έκανε ο άγιος Αμμωνάς και κάθε άγιος; Διότι Αυτός τον Οποίο υπομένεις και καρτεράς, δεν είναι ένας τυχαίος αλλά είναι ο άγιος Θεός, που δεν είπε ποτέ ψέματα, αλλά μένει πιστός στις υποσχέσεις και την αγάπη του. Και θα 'ρθει ο Θεός κάποια στιγμή και θα σε βοηθήσει και θα γίνεις κι εσύ ήρεμος σαν πρόβατο και δε θα ξαναθυμώσεις ποτέ και δε θα ξαναπιείς ποτέ, δε θα ξανακαπνίσεις ποτέ, θα απαλλαγείς απ' τα πάθη σου και θα γίνεις καινούριος άνθρωπος. Θέλει υπομονή και προσευχή. Να περιμένεις ν' αλλάξει κι ο σύντροφός σου προς το καλύτερο. Μη βιάζεσαι. Μη θες να γίνουν απότομα σήμερα όλα καλύτερα. Τα λάθη που έχει η γυναίκα σου δε τα φορτώθηκε όλα σε ένα μήνα. Είναι λάθη μιας ζωής. Είναι χαρακτήρας που χαρακτήκε, γι' αυτό λέγεται χαρακτήρας. Ο Χαρακτήρας έχει χαραχτεί μέσα μας απ' τα παιδικά μας χρόνια. Δε μπορούμε σε μια στιγμή να τα αλλάξουμε αυτά. Μερικά ζευγάρια δίνουν διορία ο ένας στον άλλον, "Αν δεν τα 'χουμε βρει σ' ένα χρόνο, θα χωρίσουμε". Μα κάτσε, βρε παιδί μου. Πώς θα χωρίσεις. Περίμενε, κάνε υπομονή. "Τι υπομονή, πάτερ;". Μα χαρακτήρας είναι αυτός. Αλλάζει έτσι εύκολα; Περίμενε.

Θυμάμαι κάποιον που έκανε δίαιτα. Και του έλεγε ο γιατρός ότι τα βαθύτερα στρώματα λίπους χάνονται πολύ πιο δύσκολα. Τα τελευταία κιλά, αν κάνεις δίαιτα, τα χάνεις πολύ πιο δύσκολα απ' ό,τι χάνεις τα πρώτα. Ξέρεις γιατί; Γιατί αυτό το στρώμα λίπους υπάρχει μέσα μας εδώ και πολλές δεκαετίες. Και με τη δίαιτα κάνουμε αυτό ακριβώς: γυρνάμε πίσω και πάμε να κάψουμε παλιά στρώματα λίπους. Ας πούμε, είναι κάποιος σήμερα ενενήντα κιλά και θέλει να φτάσει τα ογδόντα. Ογδόντα κιλά, όμως, ήτανε πριν από αρκετά χρόνια. Έχει περάσει καιρός από τότε που ήταν για τελευταία φορά ογδόντα κιλά. Πήρε βάρος, πήγε ενενηνταένα, πήγε ενενηνταπέντε, ανέβηκαν τα κιλά του. Για να φτάσει ξανά στα ογδόντα κιλά, πρέπει να σκάψει μέσα του αυτό το λίπος και να φτάσει πίσω, πίσω.

Και να φτάνει σε κείνη την παλιά χρονιά που ήταν ογδόντα κιλά. Κι είναι δύσκολο να φύγει αυτό το λίπος.

Έτσι και με την ψυχή μας. Έχει πιάσει λίπος. Τα πάθη έχουν δημιουργήσει μια επίστρωση μέσα μας που δε φεύγει εύκολα.

Πρέπει να κάνεις υπομονή για τον άνθρωπό σου. Να κάνεις χώρο στην καρδιά του άλλου, να τον αφήσεις να σκεφτεί, να αποφασίσει, ακόμα και να φύγει για λίγο αν θέλει, τροπικά. Ή και τοπικά, αν δεν αντέχει αλλιώς. Ναι, άσε να φύγει. Να πάει να κάτσει λίγο στη μάνα της, στον πατέρα της ή να φύγεις κι εσύ, να πας κάπου για λίγο μόνος. Να σκεφτείς, να ηρεμήσεις, να πάρεις το χρόνο σου. Δεν μπορεί να απαιτείς την αγάπη του άλλου και να λες “Θα μου φερθείς καλά, θα με σέβεσαι”. Αυτά δε γίνονται με καταπίεση. Αυτά γίνονται μόνο με ελευθερία. Γι’ αυτό, δώσε στον άνθρωπό σου χρόνο, χώρο, υπομονή.

Μου το’ πες και συγκινήθηκα, “Πάτερ, μ’ άφησε η κοπέλα που αγαπώ και ήμασταν αρραβωνιασμένοι τόσα χρόνια. Κι εγώ τι να ‘κανα; Την ήθελα πολύ. Αλλά ήξερα ότι η αγάπη δεν απαιτείται. Δεν μπορεί να απαιτήσω την αγάπη, να πω σε κάποια “αγάπα με με το ζόρι, επειδή εγώ το θέλω”. Και ξέρετε τι έκανα; Την άφησα να φύγει. Και τώρα κάθομαι και περιμένω. Υπομένω αγαπώντας. Υπομένω πονώντας. Υπομένω προσευχόμενος”.

Η πιο σωστή αντίδραση. Και θα το δεις, θ’ αλλάξει ο άλλος. Αν θέλει ο Θεός κι αν η αγάπη που βγάζεις από μέσα σου είναι αληθινή, κι αν η υπομονή σου είναι αγαπητική, τότε θα δεις ότι ο άνθρωπος που φεύγει από κοντά σου, (η γυναίκα σου, το παιδί σου, ο συζυγός σου), πουθενά αλλού δε θα βρει τέτοια γλυκιά αγάπη σαν τη δική σου. Και θα ξαναγυρίσει πίσω. Θα πάει όπου θέλει, μπορεί να δοκιμάσει διάφορα άλλα, αλλά δε θα βρει τέτοια ζεστασιά ούτε τέτοια ποιότητα αγάπης. Θα βρει υποκατάστατα, ψεύτικα λόγια, συμφεροντολογικές και περιστασιακές αγάπες, και θα γυρίσει πάλι σε σένα. Αρκεί όταν γυρίσει να σε βρει να περιμένεις. Θα περιμένεις;

Τι ωραίο πράγμα, που όταν γύρισε ο Οδυσσέας βρήκε μια Πηνελόπη να τον περιμένει! Τι συγκίνηση! Σκεφτείτε ο Οδυσσέας να είχε βρει την Πηνελόπη του παντρεμένη με κάποιον από τους μνηστήρες που εποφθαλμιούσαν και περίμεναν την ευκαιρία να την πάρουν για σύζυγό τους. Η Πηνελόπη περίμενε, αλλά και ο Οδυσσέας περίμενε. Έκανε υπομονή σ’ αυτό το μεγάλο ταξίδι. Και ανταμείφθηκε η υπομονή του, η αγάπη του. Γιατί ήταν ακριβώς αυτό: υπομονή γεμάτη αγάπη.

Κι ο άσωτος γιος γύρισε. Ο πατέρας του τον περίμενε. Έκανε υπομονή. Τον κοίταζε απ’ το παράθυρο να ‘ρθει και τα μάτια του έβγαζαν αγάπη και νοσταλγία, και καλοσύνη, κι υπομονή τεράστια. Και είδε το θαύμα.

Είναι δύσκολο, αδελφέ μου, να κάνουμε υπομονή. Η εποχή μας είναι βιαστική κι όλοι μάς λένε “Τώρα. Εδώ και τώρα”. Κέντρα δίαιτας, εκμάθηση ξένων γλωσσών, ταχύρυθμα τμήματα εδώ και εκεί, όλα μάς υπόσχονται γρήγορα αποτελέσματα.

Όλες οι συσκευές της κουζίνας είναι γρήγορες, σε δυο λεπτά. Φούρνος μικροκυμάτων. Ένα λεπτό, και το φαγητό είναι έτοιμο. Οτιδήποτε κάνουμε στη ζωή μας έχει ταχύτητα. Όλα είναι γρήγορα και βιαστικά. Κι έρχεται ο Θεός και μας λέει “Ξέρεις κάτι; Όλα αυτά καλά κάνεις και τα κάνεις γρήγορα. Σου κάνουν τη ζωή εύκολη. Αλλά η ψυχή θέλει ακόμα και σήμερα, μετά από τόσους αιώνες, πάλι τους δικούς της ρυθμούς. Όπως τότε που σε έπλασα, παιδί μου. Δεν έχει αλλάξει αυτό”.

Θέλει υπομονή η καλλιέργεια της ψυχής. Πρέπει να περιμένεις τις υποσχέσεις του Θεού, ώστε να δεις να εκπληρώνονται. Έχει υποσχεθεί πολλά πράγματα ο Θεός. Και ό,τι υποσχεθήκε θα γίνει. Μας έχει πει ο Θεός, ας πούμε, ότι “Είστε ευτυχισμένοι άμα κλαίτε. Διότι θα γελάσετε. Όποιος κλάψει στη ζωή αυτή, θα γελάσει”. Περίμενε. Να σου εξηγήσω. Δεν εννοούσε ο Χριστός τα δάκρυα που είχες χθες εσύ πάνω στα νεύρα σου. Το καταλαβαίνεις, πιστεύω. Διότι πολλοί κλαίμε κι από νεύρα, όταν φωνάζουμε και παρεξηγούμαστε. Δεν εννοούσε αυτά τα δάκρυα. Μα αν κλαις ταπεινά, αν κλαις επειδή είσαι αδικημένος. Έχεις κλάψει ποτέ αδικημένος; Όχι επειδή παρεξηγήθηκες και θίχτηκε ο εγωισμός σου και σ’ έπιασε το πείσμα σου επειδή δεν έγινε το δικό σου. Όχι. Να κλάψεις επειδή σε αδίκησαν κατάφωρα, αδικημένος για την αλήθεια. Έχεις κλάψει ποτέ συκοφαντημένος; Ξέρω κάποιον που είχε κλάψει συκοφαντημένος: Ο άγιος Νεκτάριος. Πόσες φορές δε θα ‘χε κλάψει σ’ αυτό το δωματάκι εκεί στην Αίγινα, όταν άκουγε να λένε τόσα σχόλια γι’ αυτόν. Δεν ήταν αναισθητός. Δεν είχε πέτρα μες στο στήθος του. Καρδιά είχε. Και σίγουρα θα έκλαψε. Αδικημένος, συκοφαντημένος, και περίμενε, και περίμενε. Κι είδε το δικίο του. Πότε. Όσο ζούσε, δυστυχώς, λίγο το είδε. Ο Κύριος τον δικαίωσε όμως πολύ, έστω μετά θάνατον. Η Εκκλησία της Αλεξανδρείας ζήτησε συγγνώμη για τις συκοφαντίες που είχαν ακουστεί για τον άγιο Νεκτάριο και για τον τρόπο που του φέρθηκε. Περίμενε ο άγιος τόσα χρόνια κι ο Θεός τον δικαίωσε. Όσο ζούσε βέβαια, οι άνθρωποι δεν του έδωσαν αυτό το γλυκό ποτήρι της δικαίωσης, αλλά τον πότισαν πίκρα. Εκτός απ’ τους ανθρώπους της Εκκλησίας, τις απλές ψυχές. Οι απλοί πιστοί πάντα τον αγαπούσαν. Αλλά ο άγιος Νεκτάριος έκανε υπομονή. Γι’ αυτό και πολλοί τον ονόμασαν, “Ο άγιος της υπομονής, της καρτερίας”. Διότι περίμενε και δε διαμαρτυρόταν. Περίμενε κι εσύ και θα δεις ότι τα δάκρυά σου μια μέρα θα γίνουν διαμάντια που θα λάμπουν.

Είπε ο Κύριος “Όποιος μ’ ακολουθήσει, από τώρα θα νιώσει μέσα του τον Παράδεισο. Εγώ θα εμφανίσω τον εαυτό μου μέσα του και θα ‘ρθει όλη η αγία Τριάδα και θα μπει στην καρδιά του. Όποιος μ’ αγαπά, ήδη απ’ αυτόν τον κόσμο”. Και λες εσύ, “Πού είναι αυτό. Εγώ δε νιώθω το Θεό”. Κάνεις, όμως, υπομονή; Αγωνίζεσαι υπομονετικά; Πόσο. Θέλει πολύ. Μέρες; Μήνες. Μήνες; Χρόνια, δεκαετίες. Κάνε τόπο μέσα σου, ν’ αφήσεις στο Χριστό να μπει. Άσε ένα σημείο, άσε μια σταθερή θέση στο Χριστό και μην τον πας μια δω και μια εκεί μες στην

καρδιάς σου το τοπίο.

Όταν κάποιος γίνεται μοναχός στο άγιο Όρος, ένα ωραίο δώρο που του κάνουν κάποιοι, είναι μια εικόνα της αγίας Υπομονής. Το ξέρεις; Και οι πιο πολλοί μοναχοί αγαπούν την αγία Υπομονή. Διότι η ζωή του μοναχού θέλει υπομονή. Η ζωή του όλη είναι μια τεράστια υπομονή. Ζωή αρκετά μονότονη: κάθε μέρα ακολουθία, κάθε μέρα ξύπνημα στο κελί, πρωινή ακολουθία, κανόνας, κομποσκοίνια, μετάνοιες. Είναι ωραία βέβαια, έχει και ποικιλία, αλλά έχει και μονοτονία σε μερικά πράγματα. Και τι θέλει; Πολλή υπομονή. Το λέει και στην ακολουθία του μοναχικού σχήματος, “Κτήσουν ύπομονήν”. Έχεις ανάγκη να αποκτήσεις τεράστια υπομονή.

Είπε ο Χριστός μας ότι “όποιος, σαν τα πουλάκια και σαν τα κοράκια του ουρανού, σαν τα παιδάκια και σαν τα λουλουδάκια εμπιστευτεί τον Κύριο, θα δει την προστασία και την στοργή του. Θα του δώσω απ’ όλα: και τροφή και νερό κι ομορφιά και στολίδια, και θα βρει όλου του κόσμου τα καλά. Θα του τα δώσω εγώ”. Εσύ όμως δεν κάνεις υπομονή να δεις αυτά τα θαύματα, παρά τι κάνεις; Αγχώνεσαι διαρκώς. Και λέει ο Κύριος “Για να δεις αυτό που υποσχέθηκα, ξεντύσου από πάνω σου τα ρούχα που φοράς και σου χαλούν το πρόσωπο. Εγώ θέλω να σε ομορφύνω, αλλά πώς να σε ομορφύνω όταν εσύ πας και βάσεις στο πρόσωπό σου τα δικά σου στολίδια τα ψεύτικα, τα ανθρώπινα; Βγάλε από πάνω σου το άγχος, για να σου δώσω εγώ ένα όμορφο πρόσωπο ειρηνικό, γαλήνιο, ήρεμο. Βγάλε από πάνω σου την αγωνία, την ανασφάλεια και τον πανικό, που σε κάνουν να ‘σαι άσχημος και κάνουν το πρόσωπό σου να γερνάει, κι έλα να ντυθείς, έλα να φορέσεις τα δικά μου ρούχα”. Την ειρήνη του Χριστού, την πίστη στη δύναμή του, την ελπίδα στα λόγια του. Και μετά ξέρεις τι να κάνεις; Ξάπλωσε ήρεμος, κι υπομονετικά περίμενε τη χάρη του Χριστού που θα ‘ρθει να σ’ αλλάξει. Γίνε όπως σε θέλει ο Θεός και μετά ξάπλωσε και κοιμήσου και περίμενε. Εμπιστεύσου το Θεό και άστα όλα στο Θεό. Και κάνοντας υπομονή, θα βλέπεις κάθε μέρα να κάνει κάτι ο Θεός στη ζωή σου. Κάθε μέρα που ξυπνάς θα διαπιστώνεις ότι είσαι πιο κοντά στην ευτυχία. Αν όλα αυτά τα δεις λογικά, θα πεις ότι αυτά που λέει ο Θεός δε θα σε κάνουν ευτυχισμένο. Ίσα ίσα σ’ αφήνουν μετέωρο, να κρέμεσαι στο κενό. Κι όμως. Αυτό που νομίζεις ότι είναι κρέμασμα στο κενό, είναι η πιο σίγουρη κίνηση ευτυχίας. Να ‘σαι σίγουρος ότι αυτό που νομίζεις για κενό θα φέρει ακριβώς το γέμισμα της καρδιάς σου, και θα δεις πώς θ’ αλλάξει η ζωή σου. “Μην κάνεις τίποτα” λέει ο Χριστός, “για να εκδικηθείς τον εχθρό σου. Άσε, θα τον αναλάβω εγώ. Θα κάνω εγώ ό,τι πρέπει. Εσύ κάνε μόνο ένα πράγμα. Τι. Αγάπα τον εχθρό σου. Κι όταν τον αγαπάς είναι σα να βάζεις πάνω στο κεφάλι του κάρβουνα αναμμένα”. “Μα” θα πεις “εγώ θέλω να δω την εκδίκηση. Θέλω να δω ότι επεμβαίνεις, Κύριε. Να δω μια τάξη, μια δικαιοσύνη στη ζωή μου”. Και λέει ο Κύριος “Ναι, θα το κάνω. Θα σε δικαιώσω. Άσε τα πράγματα, όμως. Κι όταν έρθει η ώρα, θα βοηθήσω. Θέλω να βοηθήσω όμως κι αυτή την ψυχή να καταλάβει το

λάθος της. Εσύ όμως κάνε υπομονή. Άσ' τα πράγματα να τα δικαιώσω εγώ και όχι εσύ”.

Λέει ο Κύριος να παρακαλάμε, “Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον” “Κύριε, μόνο για σήμερα; Και αύριο; Τι θα γίνει αύριο.” Άστο το αύριο. Σήμερα δε ζούμε; Κάνε υπομονή και θα δεις ότι κι αύριο θα νιώσεις τη δύναμη του Χριστού, θα δεις πάλι την προστασία του. Χωρίς να σκέφτεσαι εσύ τι θα γίνει μεθαύριο, τι θα γίνει του χρόνου, τι θα γίνει όταν πας εξήντα και εβδομήντα χρονών. Άσε τα πράγματα να κυλήσουν μόνα τους. Θέλει υπομονή η ζωή. Η λογική σου λέει “Κάνε τώρα τα πάντα. Βιάσου, κινήσου, τρέξε, πήγαινε σε ασφαλιστικές εταιρείες, κάνε επενδύσεις τώρα, χάνεις τον έλεγχο της ζωής”. Κι ο Κύριος λέει, “Όχι. Μην πανικοβάλλεσαι. Περίμενε. Μάθε να περιμένεις”.

Το ‘χεις μάθει εσύ αυτό το μάθημα της υπομονής στη ζωή σου; Σκέψου. Πότε πήγες είκοσι χρονών, από δεκαοχτώ, πότε έφτασες σαράντα, πότε έφτασες εξήντα χρονών, κι εσύ είσαι τώρα ογδόντα πέντε κι ενενήντα. Πώς πέρασαν τα χρόνια. Κι έλεγες τότε που ήσουν νέος “Άντε να μεγαλώσω. Πότε θα μεγαλώσω, πώς θα κυλήσει η ζωή”. Και είδες πώς κυλάει η ζωή; Γρήγορα κυλάει. Τι θέλει όμως; Να περιμένουμε. Θέλει να δεχόμαστε την κάθε μέρα με ηρεμία όπως τη δίνει ο Κύριος. Και το κάθε πράγμα θα ‘ρθει στον καιρό του. Αρκεί εσύ να κάνεις αυτή την υπομονή. Και να περιμένεις τη Βασιλεία του Θεού να ‘ρθει. Να περιμένεις να σου φέρει ο Θεός τα πράγματα όπως τα θέλει αυτός.

Είναι μερικοί που κουράζονται στη ζωή τους. Με τα βάσανα της ζωής κι επειδή δεν μπορούν να περιμένουν άλλο, φτάνουν και λένε “Καλύτερα να πεθάνω”. Μου το λένε μερικοί και στην εξομολόγηση, “Πάτερ, το έχω πει μερικές φορές “Άς πεθάνω, Θεέ μου, βαρέθηκα τη ζωή μου, θέλω να απαλλαγώ, θέλω να ηρεμήσω””. Αλλά αυτός ο θάνατος που περιμένεις δεν είναι καλός θάνατος. Και οι άγιοι ήθελαν να πεθάνουν αλλά δεν έβλεπαν το τέλος ως τέλος απαλλαγής, αλλά τέλος απόλαυσης. Ήθελαν να πεθάνουν όχι από μίσος για τη ζωή, αλλά από πόθο για την όντως ζωή, για να ‘ναι κοντά στο Χριστό. Όχι ως απαλλαγή από ένα μαρτύριο, αλλά για να ζήσουν ένα μυστήριο. Το μυστήριο του Θεού, πληρέστερα. Όχι για να απαλλαγούν από κάτι, μα για να αλλαχτούν από κάτι και από Κάποιον. Από το Θεό. Για ν’ αλλοιωθούν απ’ τη Βασιλεία του Θεού. Ήθελαν και οι άγιοι να φύγουν απ’ τον κόσμο αυτό, και ήταν ανυπόμονοι. Μα επειδή αγαπούσαν πολύ το Θεό. Κι έλεγαν “Άχ, Κύριε, πάρε με κοντά σου”. Το ‘λεγε ο απόστολος Παύλος, “Επιθυμώ αναλύσαι καί συν Χριστώ είναι”. “Θέλω να πεθάνω. Δεν κρατιέμαι άλλο στη ζωή. Θέλω να φύγω. Θέλω να φύγω απ’ αυτό τον κόσμο. Δεν έχω υπομονή”. Αλλά δεν το έλεγαν όπως το λέμε εμείς. Εμείς το λέμε κουρασμένοι και βαριεστημένοι, επειδή δε χαιρόμαστε τα δώρα του Θεού και βαριόμαστε τη ζωή μας. Όχι, αδερφέ μου. Στη ζωή αυτή θα κουραστούμε. Θα περάσουμε πολλά. Πιο πολλές, όντως, θα είναι οι λύπες στη ζωή. Πιο πολλά θα ‘ναι τα δάκρυα κι οι στεναγμοί. Πολλά τα έξοδα, οι

αρρώστιες, οι αγωνίες, παρά τα χαμόγελα και η ευτυχία. Το ξέρω. Το λες κι εσύ, και το ζούμε όλοι. Αξίζει όμως να κάνεις τον αγώνα αυτό. Όλα αυτά που τώρα περνάς με υπομονή, σου ετοιμάζουν τον Παράδεισο. “Οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι ἡμῖν”. Θα δεις. Αυτά που τώρα περνάμε, με την υπομονή που κάνουμε, είναι ένα τίποτα μπροστά σ’ αυτό που μας περιμένει. Μας περιμένει ένας πανέμορφος κόσμος ευτυχίας και αγαλλίασης κοντά στο Θεό. Όσοι άγιοι είδαν τον Παράδεισο είπαν “Πω, πω, Θεέ μου, αν το ‘ξερα τι ευτυχία με περιμένει εδώ πέρα, δε θα διαμαρτυρόμουν ποτέ στη ζωή. Και θα ‘κανα συνέχεια υπομονή και θα περίμενα, μόνο και μόνο για να ζήσω αυτό το υπέροχο που τώρα ζω”. Γι’ αυτό, κάνε υπομονή. Για ν’ απολαύσεις τη Βασιλεία του Θεού, τη γεμάτη ευτυχία.

Μια άλλη φορά θα πούμε γιατί αξίζει να κάνουμε υπομονή, γιατί πρέπει να κάνουμε υπομονή και κάποιες αφορμές και κάποιες σκέψεις που θα κάνουν αυτή την υπομονή πιο δυνατή μες στην καρδιά μας. Γιατί πολλές φορές έρχεσαι και λες κλαίγοντας, “Δεν αντέχω άλλο. Δεν μπορώ άλλο. Δεν μπορώ τον άντρα μου που μεθά. Δεν τη μπορώ τη γυναίκα μου που δε μ’ αφήνει σε ησυχία και συνέχεια φωνάζει. Δεν το μπορώ το παιδί μου που δε μ’ ακούει. Δεν μπορώ τον καθηγητή μου που μ’ έχει βάλει στο μάτι. Δεν μπορώ το ένα, δεν μπορώ το άλλο. Δεν αντέχω, δεν έχω υπομονή στη ζωή μου. Κουράστηκε το νευρικό μου σύστημα. Έχω αρρωστήσει”. Κι όμως. Μπορούμε λίγο ακόμα να κάνουμε υπομονή. Και όταν δει ο Κύριος ότι είμαστε στα όριά μας κι ότι φτάνουμε στο παρά πέντε, κάτι θα γίνει και θα βρεθεί μια λύση.

Σήμερα πάντως είχατε πολλή υπομονή. Σας κούρασα λίγο με όλ’ αυτά, αλλά είναι τέτοιο το θέμα της υπομονής που θέλει όντως υπομονή και για να τη ζεις, αλλά και να μιλάς γι’ αυτή, και ν’ ακούς γι’ αυτή.

Απόσπασμα από το βιβλίο “Αγάπη για πάντα”
του π. Ανδρέα Κονάνου

Πηγή: llazaros.blogspot.gr